

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

**DE HEER JEAN VAN DORPEL,
BANKDIRECTEUR**

Een kerstmonoloog

door

Marc Spolspoel

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2016
Nr.3337

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste TWEE tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt u van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet u plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via www.toneelfonds.be → opvoering.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden.

(Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer u niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland contacteert u:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A3

BELANGRIJKE OPMERKING!

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *DE HEER JEAN VAN DORPEL, BANKDIRECTEUR* op te voeren moet de naam van auteur *MARC SPOLSPOEL* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2016/0220/041
ISBN 978-90-385-14079

© 2016 Toneelfonds J. Janssens/Marc Spolspoel
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden veelelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(1 à 2 heren – Fig.)

VERTELLER :

JEAN :

LANDLOPERS

De tekst van de verteller kan eventueel op band

DECOR

Kraakpand, ton en vuurtje
Kerststal

VERTELLER : Jean Van Dorpel is een aan lager wal geraakte bankdirecteur, die na meer geld in zijn eigen zakken gestoken te hebben dan in de kluis, betrapt en veroordeeld werd tot 10 jaar cel.

Na 10 jaar terugkeren naar de vrijheid is niet gemakkelijk. Hij is alles kwijtgeraakt: zijn villa, zijn vrouw en kinderen, zijn vrienden en alles wat hem vroeger zo kostbaar leek.

Met het pak dat hij 10 jaar geleden had ingeruild voor een gevangenisplunje, stond hij terug in de wereld. Een vreemde wereld, toch voor Jean Van Dorpel. Hij kon nergens heen: zijn villa werd nu bewoond door iemand anders. Zijn vrouw, ondertussen van hem gescheiden, woonde met zijn kinderen en haar nieuwe echtgenoot ergens ver weg. Zij kon de schande niet aan.

Het geld van de verkoop ging helemaal naar de schadeloosstelling van de gedupeerde klanten. Hij had geen broers of zussen en zijn ouders waren allebei gestorven. Vrienden had hij niet meer. Zodoende bleef hem alleen nog de straat over.

Daar stond hij dan, helemaal alleen met wat schamele bezittingen in een plastic zak en met zijn pak dat hem na al die jaren wel wat ruim was komen te zitten. Bovendien was het winter en bar koud. Morgen was het 25 december. kerstdag.

Er zat voor meneer Jean Van Dorpel, gewezen bankdirecteur, niets anders op dan een onderkomen voor deze nacht te zoeken, net zoals de andere daklozen. Hij vond een plaatsje, ergens op een pleintje in een drukke winkelstraat. Hij was er niet alleen, nog een paar andere schooiers zaten rond een vuurtje. Een verroeste ton en wat zwerfhout waren omgetoverd tot een geïmproviseerde open haard. Eten en drinken werden gedeeld, want solidariteit is onder deze mensen geen ijdel begrip. Jean ging er bij zitten. Hij was nu één van hen. Meneer Jean Van Dorpel, ex-bankdirecteur, gepromoveerd tot dakloze eerste

klas.

Het verhaal begint wanneer Jean met een paar andere schooiers rond een vuurtje zit en zijn verhaal doet. Over hoe goed hij het vroeger had met zijn gezin, zijn luxelevens, zijn vrienden en zijn status. Hij overziet ook 10 jaar gevangenisleven en mijmert over de toekomst. Hij geeft ook af op de maatschappij, hoe onrechtvaardig die wel niet is en over zijn kijk op Kerstmis. Er komt nog een dakloze bijzitten. Buiten Jean zegt niemand een woord...

JEAN : Zie mij hier nu zitten, helemaal alleen. Er zijn hier nog wel andere daklozen, daar niet van. Wat ik bedoel is, zo zonder vrouw en kinderen, familie, vrienden..., enfin, je weet wel wat ik bedoel. En koud dat het is, het vriest wel min 10°! 't Is dan ook al eind december. Alleen in Australië liggen ze met Kerstmis op 't strand... inclusief kerstmuts... werkelijk geen zicht, maar goed... waar was ik gebleven? Ah ja, bij het weer, bitter koud buiten, zo op straat. Dan was het in de gevangenis wel iets beter. Daar had je tenminste nog een verwarmde cel en op tijd warm eten. Er was wel één klein probleem. Je mocht niet buiten om zo 's efkens in de stad naar de winkels te kijken of een café binnen te lopen om op 't gemak een frisse pint te drinken. Voor de rest viel het nogal mee. Alles word je gewoon, ook 10 jaar prison.

Hoe ik daar terechtgekomen ben? Wel, dat was de schuld van twee mensen: ik, en de rechter. Ik omdat ik meer geld in mijn zakken stak dan in de kluis en de rechter omdat hij mij daarvoor 10 jaar cel gaf. Met vijf jaar was ik ook al blij geweest. Maar ja, hij was in een vrijgevege bui, zodoende.

Nee, effe serieus nu. Ik had het vroeger wel zeer goed. Van beginnend medewerker, eerst aan het loket en zo verder opklimmend tot adjunct van de directeur. Ik werd daarna, na vele jaren zelf directeur. Ik had binnen mijn mogelijkheden de top bereikt, was ondertussen getrouwd en had twee schatten van kinderen.

Een eenvoudig maar knus appartement volstond natuurlijk niet meer. Nee, dat liet mijn status niet meer toe! Een grote villa, met lange oprit en dito wagen, dat was nu meer iets voor Jean Van Dorpel, bankdirecteur.

Mijn kinderen gingen naar een eliteschool en mijn vrouw had door de jaren ook een veel duurdere smaak gekregen. Een pint gaan drinken in een simpel café of stoppen aan een frietkot was er niet meer bij, mijn status, hé. Luxerestaurants, hoe meer sterren hoe beter. Kreeft, kaviaar, champagne en de duurste wijnen. Dáár moest ik mij nu op richten.

Ook de vrienden van vroeger werden vervangen door duurdere exemplaren. Je kon toch niet onderdoen bij de andere directeurs. Aanvaard worden in die kringen is niet gemakkelijk en aanvaard blijven nog moeilijker. Dat kost veel moeite en nog meer geld. Een zeer goed loon volstond niet langer, maar je kon toch geen gezichtsverlies lijden.

De stap naar minder fraaie praktijken werd op de duur onvermijdelijk. Ho, in 't begin viel het nog mee, het gefraudeer kon nog hersteld worden. Maar 't ging van kwaad naar erger. Ik zat aan de bron, kende de knepen, mij kon toch niks gebeuren, tenminste... dat maakte ik mezelf wijs.

De villa werd omgeruild voor een nog ruimer exemplaar in een nog chiquere buurt, met een nog langere oprit en dito wagen. De feestjes werden frequenter, de kledij en meubelen nog luxueuzer. 't Kon niet meer op voor Jean! Alleen begonnen sommigen zich wel wat vragen te stellen. Hoeveel verdient de Jean wel niet bij de bank? En, kan hij dit wel allemaal betalen? Wanneer je dan nog een paar lastige klanten hebt die hun geld eerder terugvroegen dan gepland, dan wist je het wel. Je voelt dan dat het net, door jezelf gespannen, zich langzaam begint te sluiten.

Van dan af ging het snel. Controle op controle volgden, de boekhouding doorgelicht en op een goeie dag, 'goeie' bij manier van spreken natuurlijk, valt